

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **D. A.**
státní příslušnost Turecká republika
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Sklenskou
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2024, č. j. OAM-702/ZA-ZA11-BA04-R2-2023, o mezinárodní ochraně,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 9. 4. 2024, č. j. OAM-702/ZA-ZA11-BA04-R2-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Žalobce proti napadenému rozhodnutí podal žalobu, neboť má za to, že došlo ke zkrácení jeho práv.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce dne 29. 5. 2023 v České republice požádal o mezinárodní ochranu. K žádosti sdělil, že jeho otec byl při kontrole policií v roce 2019 zraněn a z tohoto důvodu se rodina přestěhovala do města Izmir. V tomto městě jim tamní obyvatelé vyhrožovali, napadali je, házeli kameny do oken, a to vše kvůli kurdkému původu. V takovém prostředí žalobce žít nechce, proto se rozhodl odcestovat z vlasti. Je svobodný, vyznává islám a je kurdské národnosti. Nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí, ale sympatizoval se stranou HDP.
3. Při pohovoru k žádosti dne 5. 6. 2023 žalobce uvedl, že se rozhodl, že odcestuje z vlasti, protože jej fyzicky napadli obyvatelé z okolí jeho bydliště kvůli kurdkému původu. Přes internet si našel převaděče, který jej přes hranice České republiky převezl v kamionu. Českou republiku si jako cílovou destinaci nevybral, chtěl jen do Evropy. Ve vlasti se živil brigádními pracemi, často na stavbách. Jeho matka pracuje v textilní továrně, další sourozenci buď pracují, chodí do školy nebo jsou doma. Uvedl, že v roce 2019 ve městě Mardin vypukl boj mezi armádou a PKK (Partiya Karkerên Kurdistan/Strana kurdských pracujících, pozn. soudu). V té době otce žalobce požádala o odvoz neznámá žena z PKK. Otec je podporovatelem strany HDP (Halkların Demokratik Partisi/Lidová demokratická strana, pozn. soudu), proto ji do vozidla naložil. Po chvíli jízdy si všimli, že je sleduje policie. Žena začala utíkat a policie ji zastřelila. Otec byl postřelen také a skončil na dva roky ve vězení; po návratu z vězení kvůli nátlaku okolí odjel do Německa, vrátil se následně do Turecka, žalobce neví, kam. Na žalobce se ve městě Mardin dívalo turecké obyvatelstvo a policie jako na potomka teroristy, nemohl dostudovat a policie u něj doma prováděla razie. V Turecku žalobce nemohl najít práci, studovat, měl problémy kvůli svému otci, jehož čin je uveden v záznamech. Žalobce chtěl ve městě Izmir dostudovat osmý ročník základní školy, ale setkal se tam s poznámkami o otci, osočování ze strany učitelů, proto školu nedokončil. Obyvatelé tureckého původu z okolí bydliště žalobci nadávali, házeli na něj kameny, vše kvůli otci. Tato jednání nahlásil policii, ta věc neřešila. Chtěla, ať žalobce sdělí, kdo na něj útočil, což nevěděl. Když policii řekl, ať se podívá na kamerové záznamy, tak jej policie ujistila, že tak učiní, ale nic se nestalo. Oznámení na policii žalobce učinil jen ústně. Na jiné instituce se s žádostí o pomoc neobracel. V Turecku zůstala jeho matka a sedm sourozenců, kteří mají obdobné problémy jako on, je na ně pohlíženo jako na teroristy. Žalobce se domnívá, že se časem budou chtít přestěhovat do Ankary nebo do jiného města.
4. Na konci pohovoru, který probíhal v turečtině, se žalovaný žalobce zeptal: *„Dle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění máte možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům tohoto rozhodnutí, kterými bude zejména samotná vaše žádost, poskytnutí údajů k vaší žádosti, tento protokol a informace, které popisují situaci v zemi Vašeho původu. Chcete, aby vás správní orgán před vydáním rozhodnutí ještě jednou pozval, abyste měl možnost se osobně k těmto podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit, nebo se tohoto práva vzdáváte?“*. Žalobce odpověděl: *„Ne, nechci svého práva využít.“* Nechtěl poté, aby mu tlumočnice celý pohovor zpětně přetlumočila za účelem kontroly.
5. Následně vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 20. 9. 2023, č. j. OAM-702/ZA-ZA11-K11-2023, kterým neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Toto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě pro porušení procesních práv

žalobce zrušil rozsudkem ze dne 31. 1. 2024, č. j. 20 Az 16/2023-25, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

6. Žalovaný, vázán rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2024, seznámil žalobce se shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 s. ř. (což v předchozím řízení žalovaný neučinil a jednalo se tak o důvod pro zrušení rozhodnutí ze dne 20. 9. 2023). Dne 8. 4. 2024 byla zmocněné zástupkyni žalobce dána možnost se s uvedenými podklady seznámit. Tohoto práva nevyužila.
7. Žalovaný následně shromáždil tyto podklady: Informace OAMP: Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 4. 8. 2023, Informace OAMP: Turecko – Lidově demokratická strana (HDP) ze dne 15. 11. 2022, Informace IOM: Turecko – přehled údajů o zemi za rok 2022, červenec 2022, Informace MZV ČR č. j. 125094-8/2022-LPTP ze dne 30. září 2022 – Turečtí občané kurdského původu, Informace MZV ČR č. j. 118577-6/2023-MZV/LPTP: Turecko – Odepření ochrany ze strany policie, odepření soudní pomoci, možnost ochrany osob ohrožených trestnou činností ze dne 23. 8. 2023. Žalovaný dne 19. 3. 2024 pozval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí prostřednictvím jeho zástupkyně. Zástupkyně žalobce této možnosti nevyužila.
8. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí, v němž neshledal skutečnosti sdělené žalobcem pro udělení mezinárodní ochrany důvodnými. Dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatnění politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný taktéž neměl za to, že by žalobce měl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce nesplňuje, ani důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu ani žalovaný nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný se dále zabýval možnými důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a dle § 14b zákona o azylu, načež žalobci doplňkovou ochranu neudělil.

III. Obsah žaloby

9. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce včasnou žalobou, v níž navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce nejprve obecně shrnul svůj azylový příběh, který vypověděl při žádosti o mezinárodní ochranu.
10. Žalobce v žalobě namítal, že je ve vlasti z důvodu svého původu diskriminován a nemá smysl se obracet na bezpečnostní složky, pokud na něj i na rodinu útočily soukromé osoby. Vzhledem k tomu, že jeho rodina je postižena jednáním otce, který byl odsouzen v souvislosti s pomocí člence PKK, nemá žalobce žádnou šanci, aby mu byla poskytnuta dostatečná ochrana. Dle žalobce jsou Kurdové obecně v Turecku diskriminovanou menšinou a z toho pak vyvěrají veškeré obtíže, se kterými se setkávají v každodenním životě v Turecku. Žalobce je navíc „ocejchován“ událostmi, které se udály jeho otci, a kvůli tomu je na něj i jeho rodinu nahlíženo jako na teroristy.
11. Žalovaný si sice pro vydání napadeného rozhodnutí obstaral zprávy o Turecku, ale z jejich obsahu nebylo možné zjistit, zda jsou osoby, jejichž rodinný příslušník byl odsouzen za pomoc teroristické organizaci, diskriminovány v právu na poskytnutí ochrany před útoky

třetích osob, zda jsou takováto jednání dostatečně vyšetřována apod. Žalovaný tak nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nepostupoval tedy v souladu s § 3 správního řádu.

12. Žalobce dále uvedl, že žalovaný neposuzoval žádost žalobce z hlediska § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ačkoliv žalobce podal svou žádost přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 173/2023 Sb., kterým bylo citované zákonné ustanovení zrušeno. Žalovaný tak zatížil řízení vadou nepřezkoumatelnosti. Dle tohoto ustanovení lze žadateli udělit doplňkovou ochranu, pokud by vycestování žadatele bylo v rozporu s mezinárodní smlouvou, kterou je Česká republika vázána. K tomu odkázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (právo na soukromý a rodinný život) a žalobcovo vycestování by tedy bylo v rozporu s uvedenou Úmluvou.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 5. 2024 uvedl, že napadené rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného stavu věci, odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a taktéž je patřičným způsobem odůvodněno. Žalovaný v průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro případy řízení o mezinárodní ochraně vázán. K tomu odkázal na napadené rozhodnutí.
14. Následně žalovaný zopakoval okolnosti, které musí nastat, pokud má žadatel o mezinárodní ochranu potíže se soukromými osobami. Žalobce v posuzované věci sice zmínil, že se jednou obrátil na policii, ale současně dodal, že se jej policie ptala na konkrétní osoby, které jej ohrožují a on k dotazu nic neuvedl. Žalovanému tedy není zřejmé, na základě čeho žalobce dospěl k závěru, že je policie nečinná. Žalobce nevyčerpal všechny možnosti ochrany, které jsou v jeho zemi dostupné.
15. Žalovaný se dále vyjádřil k otázce kurdského původu a uvedl, že velmi pečlivě posoudil situaci žalobce jako příslušníka kurdské menšiny a dospěl k závěru, že žalobci žádné nebezpečí újmy nehrozí, což podrobně vysvětlil v napadeném rozhodnutí. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu vyhrazuje doplňkovou ochranu pouze pro nejvážnější a bezprostředně hrozící ohrožení života a zdraví žadatele o mezinárodní ochranu, což ovšem není případ žalobce.
16. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ze strany žalobce byl mylně pochopen význam porušení práva na jeho soukromý a rodinný život. Ustálená judikatura sice obecně nevyklučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (před novelou), tu však lze udělit pouze v naprosto výjimečných případech pramenících z mimořádných individuálních okolností.
17. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, („s. ř. s.“), ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento

postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřil).

19. Žaloba není důvodná.
20. Krajský soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může spočívat jednak v nedostatku důvodů takového rozhodnutí, jednak v jeho nesrozumitelnosti. Nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud [srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64; ty se sice zabývaly především posuzováním (ne)přezkoumatelnosti rozsudku, lze z nich však vycházet i v případech (ne)přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, neboť je ovládají stejné principy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 24/2005 44)]. Z vyslovených závěrů přitom vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu správní orgán považoval námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci uvedenou v odvolání či proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná rovněž tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. též rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Naopak, pokud se správní orgán podstatou námitky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Správní orgány a soudy zároveň nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). V posuzované věci se však o nepřezkoumatelné rozhodnutí nejedná. Z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých důvodů žalovaný mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Jeho úvahy jsou dostatečně konkrétní, zabývající se individuálními skutečnostmi týkajícími se přímo žalobce. Námitka nepřezkoumatelnosti tak není důvodná.
21. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval otázkou, zda je v případě žalobce naplněn důvod udělení azylu podle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, a dospěl k závěru, že nikoliv.
22. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, Žalobce dle žalovaného neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr o tom, že je pronásledován za uplatňování politických práv nebo svobod ve smyslu citovaného ustanovení. Žalobce nesdělil žádné politické aktivity, kterých by se zúčastnil, nebyl členem žádné politické strany nebo skupiny, je „pouze“ sympatizantem prokurdské politické strany HDP, protože ani v žalobě proti tomuto

posouzení nebrojil. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce se nepodává, že by on sám – na rozdíl od svého otce – uplatňoval svá politická práva a svobody a byl za to ve vlasti pronásledován.

23. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou problémy žalobce a jeho rodiny související s jeho otcem a s kurdským původem (diskriminací Kurdů v Turecku). Žalobce namítal, že mu obyvatelé tureckého původu v jeho bydlišti nadávali, házeli na něj kameny, a to vše kvůli otci, který je ve vlasti považován za teroristu. Když tato jednání nahlásil policii, ta věc neřešila. Oznámení na policii žalobce učinil ústně; na jiné instituce se s žádostí o pomoc ve vlasti neobrátil. Jakékoliv problémy se státními složkami v zemi původu žalobce negoval. Žalovaný, po posouzení podmínek pro udělení azylu, v napadeném rozhodnutí správně vyhodnotil, že problémy, kterých se žalobce ve vlasti obává, nesouvisí s žádným ze shora uvedených azylových důvodů. V tomto kontextu krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či jeho rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
24. Je třeba dodat, že dle § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
25. Krajský soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný posoudil azylový příběh žalobce i z pohledu možného pronásledování ze strany soukromých osob. Touto optikou se žalovaný zabýval tím, zda žalobce může být ohrožen či diskriminován kvůli tomu, že jeho otec byl odsouzen a byl považován za teroristu. Žalobce totiž tvrdil, že turečtí obyvatelé jej napadali, jelikož ho považovali za rodinného příslušníka teroristy, a že se mu nedostalo pomoci od policie. Zde krajský soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004), z níž plyne, že vyhrožování ze strany soukromé osoby, pokud není podporováno státem, nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování. Původcem pronásledování podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu může být soukromá osoba jen za určitých okolností, kdy lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalobce by se tedy nejprve musel pokusit tento nastalý stav řešit v zemi původu; až ve chvíli, kdy by se prokázala neochota nebo neschopnost státních orgánů jednat a

ochránit žalobce, mohlo by se jednat o azylově relevantní důvod. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36, u soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 11. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007-47, uvedl, že *„tvrzené obavy z vyhrůžování ze strany soukromých osob, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách v dané zemi však ještě nečiní z takového ohrožení pronásledování, a tedy ani azylový důvod.“* K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, podle něhož za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí. V projednávané věci žalobce tvrzené vyhrůžování ze strany soukromých osob na policii nahlásil pouze jednou, učinil tak toliko ústně. Přes snahu policie zjistit, o jaké soukromé osoby se jednalo, žalobce nedokázal tyto osoby blíže identifikovat. Přestože žalobce měl za to, že policie věc dostatečně neprošetřuje, situaci již nějak neřešil a na nikoho se neobrátil. Za této situace nelze dospět k závěru, že policie odmítla cíleně žalobci poskytnout ochranu.

26. Žalovaným shromážděné informace o zemi původu, jak jsou blíže shora specifikovány, dokládají, že turecký právní systém disponuje množstvím právních nástrojů (ať již se jedná o policejní sbor, Generální interní inspekce Ministerstva vnitra atd.), jichž mohl žalobce využít bez jakýchkoliv obav z následné možné perzekuce z jejich uplatnění. Ze zpráv o zemi původu přitom plyne, že žalobce jako rodinný příslušník osoby odsouzené za trestný čin není zbaven možnosti k ochraně svých práv v rámci právního systému a orgánů své země. Obecná nedůvěra žadatele ve státní orgány přitom není důvodem, aby jejich ochranu vůbec nevyhledal, ledaže zprávy o zemi původu tuto nedůvěru potvrzují (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Z judikatury správních soudů dále vyplývá, že: *„neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44). Uvedené potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle kterého: *„pro to, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“* Tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Nelze tedy v podstatě z absence jakýchkoliv kroků žalobce (jen jednou se s problémy se soukromými osobami obrátil na policii) usuzovat, že by turecké policejní orgány odmítaly poskytnout žalobci pomoc či by byly záměrně nečinné či neefektivní.
27. Je třeba poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu i k celkovému postavení kurdské menšiny v Turecku. Například v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“* (usnesení Nejvyššího

správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018–46). Žalobce ve správním řízení ani v podané žalobě netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by potvrzovaly, že on sám je jakkoliv perzekuován nebo mu je odpírána pomoc státních orgánů z důvodu jeho etnické příslušnosti, pouze obecně uváděl, že Kurdové jsou v Turecku diskriminováni. Samotná kurdská národnost u osoby státní příslušnosti Turecké republiky přitom není bez dalšího důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

28. Závěry žalovaného ve vztahu k azylovým důvodům dle § 12 zákona o azylu prezentované v napadeném rozhodnutí proto považuje krajský soud za správné a zcela odůvodněné.
29. S ohledem na azylový příběh žalobce, co se týká doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023; žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 29. 5. 2023), je možno ji přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) až d) zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Povinností správního orgánu i soudu je zabývat se možnou existencí těchto důvodů v případě jakéhokoliv procesního režimu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu. Současně platí, že podmínky pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona téhož zákona; správní orgán i soud se jimi proto zabývají samostatně. Intenzita nebezpečí vážné újmy přitom musí vykazovat určitou úroveň, musí se jednat o reálné nebezpečí (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008-79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007-49, ze dne 27. 9. 2011, č. j. 8 Azs 10/2011–89, a ze dne 22. 11. 2010, č. j. 8 Azs 12/2010–64).
30. Ze správního spisu a ze samotných tvrzení žalobce má soud za prokázané a nesporné, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. a), b), c) ani d) zákona o azylu. Co se týká hrozby vážné újmy ve formě uložení nebo vykonání trestu smrti, ten je v Turecku zrušen od roku 2004. Krajský soud tak s hodnocením žalovaného souhlasí a doplňuje, že tento závěr žalobce v průběhu správního ani soudního řízení nerozporoval.
31. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na podkladě zajištěných zpráv adekvátně popsal možnosti, jimiž turecký právní systém disponuje k poskytnutí ochrany civilnímu obyvatelstvu. Dle těchto informací Turecko skýtá dostatečný mechanismus k poskytnutí ochrany civilními obyvatelstvu. Ze zpráv o zemi původu přitom plyne, že žalobce není zbaven možností k ochraně svých práv v rámci právního systému a orgánů své země. Téměř z absence jakýchkoliv kroků žalobce nelze usuzovat, že by turecké státní orgány odmítaly poskytnout žalobci pomoc či by byly záměrně nečinné. Podle krajského soudu zůstaly obavy žalobce pouze v rovině hypotetické. Z napadeného rozhodnutí vyplývá (str. 7-8), že v případě žalobce není dáno riziko hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. A s tímto hodnocením se mohl ztotožnit i soud. Jestliže žalobce měl potíže se soukromými osobami, které vykazovaly znaky protiprávnosti, mohl žalobce využít mechanismů, které mu právní řád jeho vlasti poskytuje.

32. Žalovaný rovněž posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že v Turecku neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Na základě informací o zemi původu lze konstatovat, že bezpečnostní situace je na většině území Turecka stabilní, v zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Navíc toto žalobce ani v žalobě nenamítal.
33. Krajský soud se dále zabýval námitkou žalobce, že žalovaný žádost žalobce o mezinárodní ochranu neposoudil z hlediska §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje. Žalovaný §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu zabýval, a to na straně 8 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že „*případné vycestování výše uvedeného žadatele po posouzení informací o zemi původu a skutečností sdělených žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR*“. Tento závěr je dle krajského soudu přezkoumatelný a pro posouzení projednávané věci zcela dostačující. Navíc ani v žalobě žalobce konkrétně neuvádí zásah do jeho rodinného a soukromého života, vyjma toho, že je Kurd. Žalobce je svobodný a bezdětný, nemá v České republice svou rodinu. Z tvrzení žalobce a ze správního spisu nevyplývají žádné indicie o tom, že by bylo porušováno jeho právo na soukromý a rodinný život z důvodu jeho kurdské příslušnosti. Neudělení mezinárodní ochrany žalobci tak nepředstavuje ani nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
34. Informace o zemi původu, jak si je zajistil žalovaný, považuje krajský soud za dostačující a plně příléhající na azylový příběh žalobce. Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v zemi původu měl žalobce dostatek možností pro ochranu svých práv a tyto blíže rozvedl. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení situace v Turecku provedené žalovaným vyhovuje judikatorním požadavkům – srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71. Žalovaný své rozhodnutí též dostatečně individualizoval. Azylový příběh nabízený žalobcem žalovaný posoudil dostatečným způsobem a ve světle obsahu správního spisu. Za situace, kdy žalobce žádné azylově relevantní důvody netvrdil a ani z uvedených zpráv se nepodává, že by snad žalobci mělo hrozit pronásledování či vážná újma ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu, považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci za plně dostačující.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Žalobní námitky nejsou důvodné a nebyly shledány ani jiné důvody, pro které by měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. září 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně